

Stukken voor de Redactie
te zenden vóór den 15en
der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEUWARDEN.

Redactie:
G. D. DUURSMA.
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening
No. 133660 DRUMPT bij Tiel.

Alle correspondentie te
richten aan het Secretariaat
Adres:

Mej. J. J. E. V. D. THOORN,
Amalia van Solmsstraat 80,
DEN HAAG.

Bestuur: CHR. DE KINGH, *Voorzitter*, Hilversum, van Ostadelaan 23; Mej. J. J. E. v. D. THOORN, *Secretaresse*, den Haag; B. Tr. KRABBENDAM, *Penningmeester (tijd.)*, Drumpt bij Tiel; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, *Kotterdam*, Mathenesserlaan 364.

OVER HET VOORKOMEN VAN ACANTHOCEREUS PENTAGONUS OP CURAÇAO.

door

P. Wagenaar Hummelinck.

Hoog op de helling van den Seroe Christoffel, in de wind-
schaduw van zijn breeden top, vinden we een stukje vegetatie, van
een, voor Curaçao, haast ongekende weelderigheid.

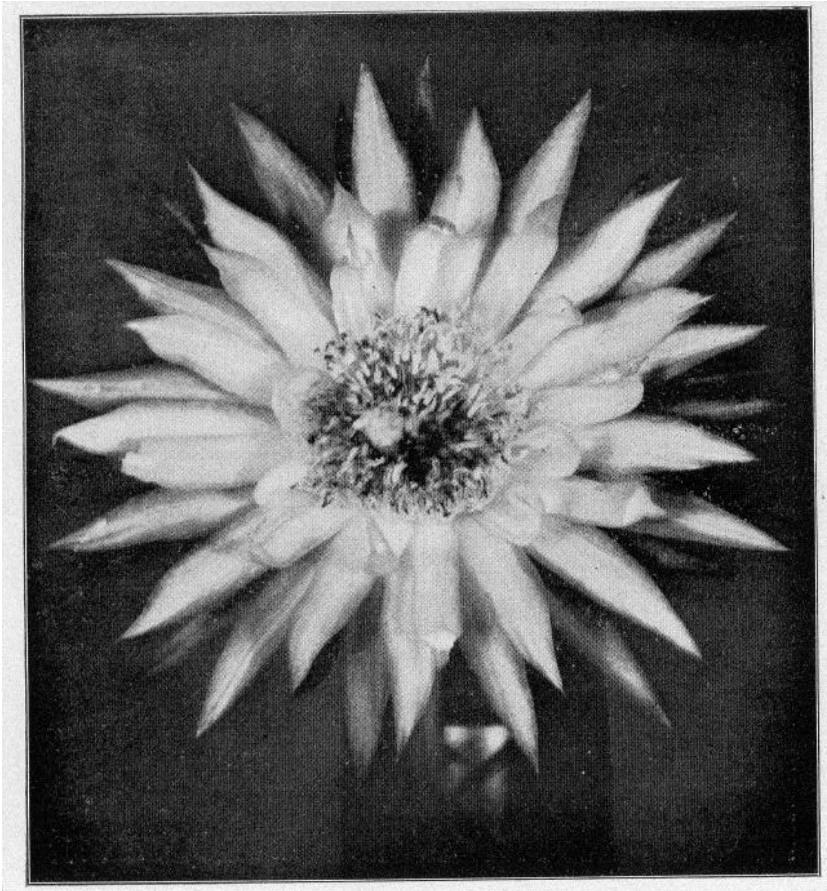
Ook wat de samenstelling van het plantendeck betreft onder-
scheidt zich dit kleine gebied van de lager gelegen deelen van het
eiland, en een van de meest opvallende dingen hierbij is het voor-
komen van

Acanthocereus pentagonus (Linnaeus) Britton & Rose.

Cu r a ç a o: West-helling van den Seroe Christoffel, ongeveer 300 m
hoog, op kiezeleien, tusschen opgaand kreupelhout (vgl. afb. 2); V a n
d e n B e r g h coll. 1931 (bloem en knop, afb. 5), R e a l i n o coll. 23.
VII, 1934 (bloem, afb. 1 en 3), Id. 18. XII, 1934 (rijpe en onrijpe
vruchten, afb. 7 en 6, stengeldeelen), H u m m e l i n c k coll. 3. V. 1930
(stengeldeelen, afb. 4).

S t e n g e l meerdere meters lang, meestal kruipend en van af-
stand tot afstand wortelend, soms klimmend. Stengelleden 4-5 cm
breed, meestal 3- dikwijls ook 4-ribbig, met breede, diepe sleuven
tusschen de ribben, soms 2-ribbig; ribben met zwakke, naar den top
van de plant toe gerichte uitbochtigen die elk één areool dragen.
(Onvolgroeide stengelleden aan een normaal areool ontsprin-
gend, uitgroeidend tot normale stengelleden of afvallend, onge-
veer 1 cm in doorsnede, bijna cilindrisch, met 6-7 ribben,

met kleine, dicht opeengedrongen areolen.) Areolen $3-6\frac{1}{2}$ cm van elkaar, viltig, met doornen. Doornen te verdeelen in midden- en randdoornen, priemvormig, grijs, met min of meer duidelijk, zwarten top. Middendoorn meestal 1, alleenstaande, schuin naar boven gericht, tot 37 mm lang. Randdoornen 3-7,

Afh. 1.

Geopende bloem van *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R.; nat. gr.
Curaçao, 23 Juli 1934 (fr. A r t o l d o phot).

straalsgewijze afstaande, tot 20 mm lang. (Areolen op onvolgroeide stengelleden met 9-15 fijne, naaldvormige doornen van 3-5 mm lengte.) *B l o e m* aan een normaal areool, ontspringend, straalsgewijze symmetrisch, $14\frac{1}{2}-17\frac{1}{2}$ cm lang. Bloem-

dekslippen ongeveer 60 die langer zijn dan 2 cm, meestal min of meer lancetvormig, 4-5 maal zoo lang als breed, gewoonlijk met

Afb. 2. *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R. op de Westhelling van den Seroe Christoffel, met ondergroei van *Bromelia lasiantha* Willd. — Curaçao, 23 Juli 1934 (fr. Arnoldo phot.).

toegespitsten top. Buitenste bloemdekslippen kelkachtig, groen, vrij plotseling overgaande in de schubvormige schutbladen van de

bloembuis; overige bloemdekklippen kroonachtig, wit, de binnenste iets korter dan de rest, Bloembuis trompetvormig, 10-11 cm. lang, aan den voet 1—1½ cm, in het midden ongeveer 1 cm, aan den bovenrand 2x-3 cm in doorsnede, aan den buitenkant met 9—11 are-

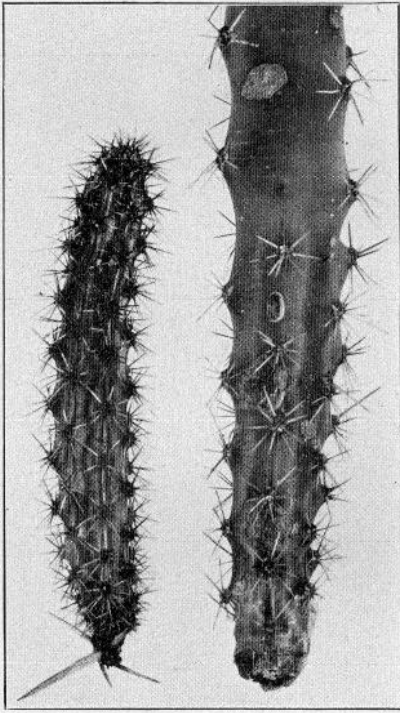

Afb. 3.

Bloem van *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R.; verkl.
Curaçao, 23 Juli 1934 (fr. A rn 01 do phot.).

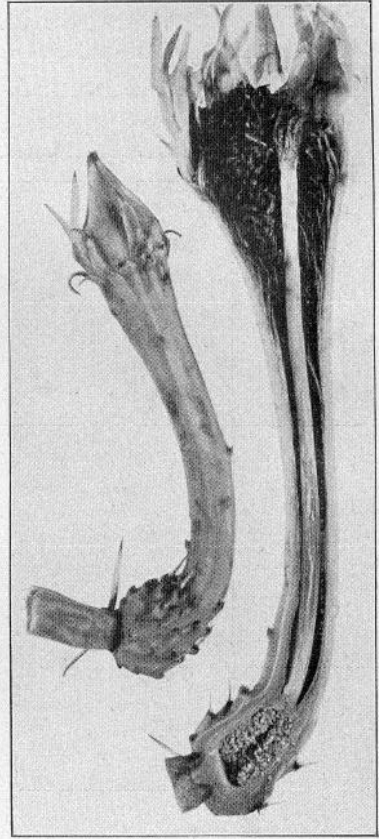
olen in de oksels van kleine, driehoekige schutblaadjes: areolen fluweelig, bruinachtig, met dikwijls 1-2 dunne, naaldvormige, of soms ook wel priemvormige, tot 1 cm lange doornen. Meeldraden 700—900, ingeplant op de bovenste helft van de bloembuis. Helmdraden

langer naarmate zij lager staan ingeplant, $1\frac{1}{2}$ — $4\frac{1}{2}$ cm. Helmknoppen rechtopstaand, $2\frac{1}{2}$ —6 mm lang, geel, de grootste aan de langste helmraden. Helmhokjes door een overlangsche spleet zijdelings openspringend. Stamper uit ongeveer 10 vruchtbladen opgebouwd.

Afb. 4.

Onvolgroeid stengelid van *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R. dat op het punt staat af te vallen, met basis van een normaal stengelid dat uit een dergelijk onvolgroeid stengelid is ontstaan; nat. gr. (formol preparaat) — Curaçao, 3 Mei 1930.

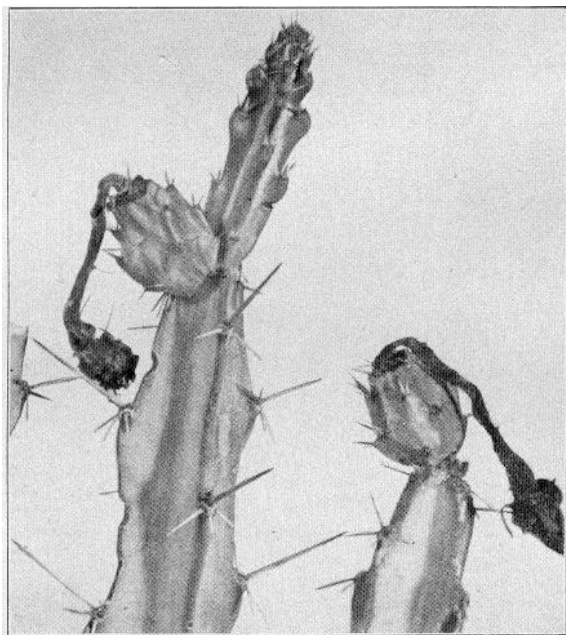

Afb. 5.

Bloemknop en overlangs doorgesneden, verwelkende bloem van *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R., verkl. (formol preparaat) — Curaçao, 1931.

Stempel met ongeveer 10 kleine stempellobben, die elk 10—12 mm lang zijn. Stijl 1, cilindrisch, 3-4 mm in doorsnede, met de stempellobben 12— $12\frac{1}{2}$ cm lang, een $\frac{1}{2}$ cm onder de bovenste meeldraden

blijvend. Vruchtbeginsel ongeveer 16 mm lang en 14 mm breed, onderstandig, eenhokkig, met talrijke wandstandige zaadknoppen aan lange, tot bosjes vereenigde navelstrengen: de buitenkant met 18-30 areolen in de oksels van kleine, driehoekige schutblaadjes; areolen fluweelig, bruinachtig, met 1-3 dunne, naaldvormige, of ook wel priemvormige, tot 1 cm lange doornen, **V r u c h t** een besvrucht, ongeveer 8 cm lang en 5 cm breed, eivormig, rood, van buiten met 18-30 areolen in de oksels van kleine, driehoekige schut-

Afb. 6.

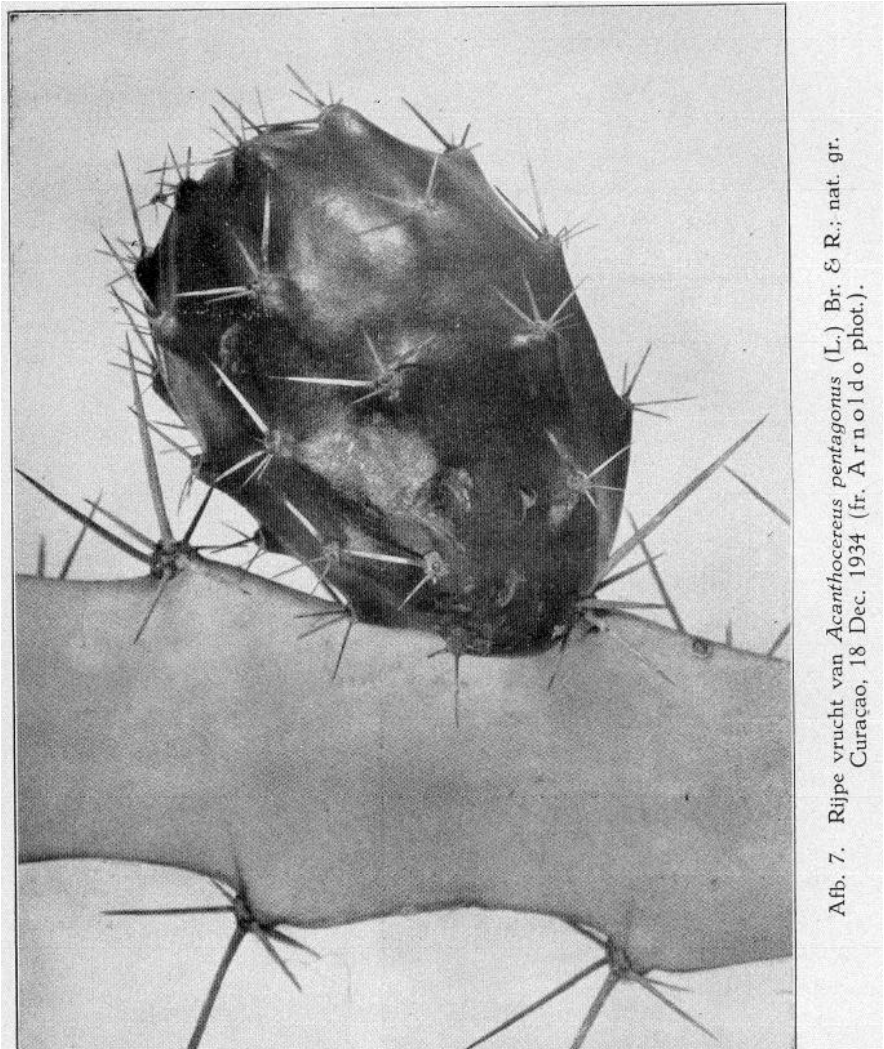
Onrijpe, nog groene vruchten van *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R. met de verdroogde resten van bloembuis en bloemdekklippen; verkl. --
Curaçao, 18 December 1934 (fr. A r n o l d o phot.).

blaadjes; areolen fluweelig, bruinachtig, met 3-6 priemvormige, of ook wel naaldvormige, tot 17 mm lange doornen. Zaad gewoonlijk 4 mm lang, 3 mm breed en 2 mm dik, samengedrukt peervormig, glanzend zwart.

De bovenstaande beschrijving is van materiaal, dat door Jhr. Dr. V. H. van den Bergh (1931), frater M. Realino (1934) en

mijzelf (1930) op den Seroe Christoffel werd verzameld; het bevindt zich thans in het Botanisch Museum van de Rijksuniversiteit te Utrecht.

Bijzondere dank ben ik verschuldigd aan fr. M. R e a l i n o (St.

Afb. 7. Rijpe vrucht van *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R.; nat. gr.
Curaçao, 18 Dec. 1934 (fr. Arnoldo phot.).

Thomas College, Curaçao), die een bloem en enkele vruchten voor mij verzamelde, en aan fr. M. A r n o l d o (St. Albertus College, Curaçao), die van dit materiaal de hierbij gereproduceerde foto's vervaardigde.

Het verspreidingsgebied van *Acanthocereus pentagonus* is (volgens Britton & Rose 1920!) grooter, dan van de meeste cacteeën: Keys van Zuid-Florida, atlantische kust van Texas tot Venezuela, Guadeloupe en waarschijnlijk ook Cuba: ingevoerd op St. Thomas en St. Croix. Voor literatuur en synonymie raadplege men vooral Britton & Rose, The Cactaceae II 1920 p. 123-125, in: Carn. Inst. Washington Publ. 248, en verder Berger, Kakteen 1929 p. 124—125, Amealunxen, De Cactusflora van Curaçao (z. j.: 1931) p. 7—8 fig. 3 (: *Cereus triangularis* Haw.; eerste publicatie van de vindplaats op den Seroe Christoffel!), Hummelinck 1934, in: Succulenta 16 p. 162, ook in: Natuur en Mensch 54 4-5 p. 40 (: „*Hylocereus Napoleonis*”). Misschien is de „*Hylocereus Napoleonis*” van Aruba (vgl. Boltingh, Flora voor de Nederlandsch West-Indische Eilanden p. 296 1913; Id., The Flora of Curaçao, Aruba and Bonaire p. 71 1914; Hummelinck 1934 l.c.) met *Acanthocereus pentagonus* (L.) Br. & R. identiek.

HET LEEKENHOEKJE.

Correspondentie deze rubriek betreffende s.v.p. te adresseeren aan
J. M. van den Houten, Mathenesserlaan 364a, Rotterdam.

Mei.

April heeft ons wat het weer betreft teleurgesteld, de eerste helft der maand was de temperatuur geregeld onder de normale en wie voor zijn zaailingen op de natuurlijke warmtebron was aange-
 wezen heeft stellig nog niet veel plantjes zien verschijnen. Die evenwel met een „kunstmoeder” zijn uitgebroed, beginnen al flink op te schieten en hun karakteristieke vormen te vertoonen. Bij de *Opuntia*'s zijn de beide kiemblaadjes tamelijk groot en deze komen met het steeltje (hypocotiel) mee omhoog. Daartusschen gaat zich het eigenlijk cactuslichaampje ontwikkelen met de eerste doornbun-
 deltjes. Opmerkelijk is het, dat de *Opuntiazaden* voorzien zijn van een harde zaadhuid en dat deze stevige beschutting maakt, dat ze jaren lang hun kiemkracht bewaren. Dit schijnt alweer een wijze
 voorzorg van Moeder Natuur te zijn. Indien door ongunstige weers-
 omstandigheden de eerste lichte kiemplantjes sneuvelt, staat er na eenigen tijd een volgende klaar om het opnieuw te probeeren, enz. Een deel der *opuntia*vruchten vormt echter looze zaden, maar

deze vruchten zijn in staat te wortelen en gedragen zich dan als stekken. Ook bij Phyllocactussen behouden de zaden langen tijd hun kiemkracht, maar komen zeer onregelmatig op.

Het zijn in den beginne echte treuzels, pas in het derde jaar komt er flink schot in en vormen zich de typische platte bladschijven, wat eigenlijk stengels zijn.

Uit de zaden van Mamillaria's en Echinocactussen gaat het groeien in den regel veel sneller en indien men versche zaden heeft gehad, Aan men een 100 % opkomst krijgen. Hoewel de meeste Cereussoorten zich niet eigenen voor een kleine liefhebbersverzameling, moeten we toch eene uitzondering maken voor de Rotscaactus (*Cereus peruvianus monstrosus*). Daar kan men allerlei verrassingen van beleven. Indertijd kregen we eens een zaadbes ervan uit Monaco, waar zich een 4000 zaden in bevonden. We kweekten daar allerlei overgangen uit, rechte zuilen, kandelabervormen en een 15 % echte monstrosa, die onderling nog weer verschilden in de kleur der doornen. Ook de Koningin der Nacht kweekten we uit zaad en kregen ze in 7 jaar tot bloei. Zoolang kan de beginnende liefhebber echter niet wachten. Gelukkig dat er vluiggere bloeiers bestaan. *Mam. Wildiana* en *Rebutia minuscula* kunnen in het tweede jaar al bloeien.

Nog op een bijzonderheid van cactuszaailingen willen we wijzen. alvorens we van dit onderwerp afstappen. Nadat de meeste zaailingen in den beginne tamelijk snel zijn opgekomen, treedt er niet lang daarna een periode van schijnbaren stilstand in den groei op. Wat is dan het geval? De hoeveelheid reservevoedsel, die in de zaden aanwezig was, raakt na de eerste weken uitgeput en de plantjes moeten nu op eigen benen gaan staan. Hiertoe dient het wortelstelsel zich wat flinker te ontwikkelen en daardoor treedt in de bovenaardsche deelen tijdelijk een groeistilstand op. Gedurende dezen tijd moeten we de kleine zaailingen liever niet verplanten. We zijn er trouwens toch geen voorstanders van om dat kleine grut zoo gauw te gaan overzetten. Als ze niet te dicht gezaaid zijn, kunnen ze het eerste jaar gerust bijeen blijven. Ze groeien gezamenlijk ook beter, dan wanneer ze ieder zoo geïsoleerd staan. Nog steeds geven we ze flink water en zorgen er vooral voor, dat ze bij zonnig weer niet uitdrogen. Een beetje schermen kan midden op den dag geen kwaad.

Wie gelegenheid heeft om zijn planten 's zomers buiten te zetten, moet dit stellig doen. Een kuur in de openlucht is een remedie

tegen vele kwalen. Het best kan men een eenvoudige bak in elkaar zetten, gedekt door een zoogenaamde „eenruiter”. Deze zijn heel goedkoop in den handel, overal waar tuinderij in de buurt bedreven wordt. De bak vult men met turfmoalm, giet deze flink nat en zet dan de potten erin. De ruit maakt men aan de binnenzijde met wat kalk ondoorzichtig (ook pijpjaarde, waar men witte linnen schoenen mee opknapt is hier heel geschikt voor te gebruiken). Het voorkomt verbranden, wat de planten bij felle zon gauw te pakken krijgen en waardoor sommige soorten totaal bederven. Al zijn het woestijnplanten, men moet niet vergeten, dat wij ze hier onder heel andere omstandigheden kweeken en ze gewoonlijk meer verwerklijken. Het roodworden dat o.a. bij *Aloe's* en *Gasteria's* vaak voorkomt, is een natuurlijke beschutting. De kleurstof, die zich onder invloed van het zonlicht vormt, is tevens een filter, die de al te werkzame ultraviolette stralen tegenhoudt. *Phyllo's* zijn van huis uit boschbewoners. Als ze uitgebloeid zijn, mogen ze wel naar buiten, maar dan niet in de volle zon, doch op een eenigszins beschaduwde plaats. Ze kunnen dan weer op verhaal komen, want de bloei heeft ze merkbaar uitgeput. Wat slappe gier, eens in de veertien dagen, doet ze goed.

Mei is de beste tijd om te stekken. Planten, die in den winter te veel zijn opgeschoten, snijden we de koppen af en zetten ze opnieuw in den grond. We denken bijvoorbeeld aan de *Echeveria's*, die bij een te warmen stand vaak neiging vertoonen om wat spichtig te worden. Bijna alle vetplanten laten zich tot het oneindige vermeerderen door bladstekken. Soms laten de blaadjes uit zich zelf al los, anders moet men voorzichtig probeeren ze aan de basis los te trekken.

Heel dankbare stekkers zijn de *Bryophyllumsoorten*. Deze maken aan de bladeren een groot aantal kleine plantjes, zoogenaamd „broed”. Als men dat kleine spul afzonderlijk oppot en er een glas overzet, ontwikkelen ze zich heel snel. Vooral het „Slangblad” (*Bryophyllum tubiflorum*) is een alleraardigste plant. Als men die in goed bemeste grond kweekt en er zoo nu en dan eens flink de gieter opzet, kan men daar pracht exemplaren van kweeken, die in hetzelfde jaar een hoogte van meer dan een meter bereiken en overdadig bloeien met groote trossen van oranje roode klokjes,

BEHANDELING VAN ONZE MESEMS.

Mei.

We gaan voort met onze zaailingen, warmte en vocht en niet direkte zonbestraling te geven. Lithops zaailingen kan men, wanneer het eerste bladpaar te zien is, in de tweede helft van deze maand (na de ijsheiligen) zeer geschikt buiten zetten, voorloopig nog wat beschermen tegen de felle zon. Van alle Mesemzaailingen, die in de kas of in de kamer gekweekt zijn, wordt het dekglas van de zaaipan afgenomen. Een enkele uitzondering hierop maken bijv. *L. olivacea*, de *Dinteranthus*groep en *Lapidaria*. Bij deze houden we het dekglas nog op de zaaistelen of potten, om de lucht boven de plantjes iets gespannen te houden. Dit is wenschelijk, omdat bij deze zaailingen het doorkomen van het eerste bladpaar dikwijls met verliezen gepaard gaat. Hetzelfde geldt voor *Conophytazaailingen*. Luchttoevoer niet volkomen afsluiten.

De halfstruikvormen (*Faucaria*, *Herreroa*, *Ruschia*, *Rhombophyllum*, *Bergeranthus* enz.) kunnen in de tweede helft van deze maand naar buiten, hetzij uitgeplant, hetzij in potten opgesteld. In het laatste geval oppassen voor wortelverbranding. Ze zijn dan al heel spoedig aan de volle zon gewend, en een flinke regenbui deert hen niet meer. Ook de buiten uitgezette planten controleren op ongedierte (ook roode spin!). De hoogsucculente vormen kunnen nu naar buiten, doch hier is het wat oppassen voor hemelwater. *Didymaotus* verdraagt in den zomer zonder schade langdurige slagregens. *Cheiridopsis*, *Alainopsis* en *Nananthus*, *Juttadinteria*, *Dracophilus*, *Titanopsis*, *Fenestraria* en *Stomatium* kweken we beter in de kas of onder ramen. Ze kunnen wel naar buiten, maar dan onder een glasdak.

Het stekken van de halfstruikvormen kan in deze maand en verder den geheelen zomer geschieden, Vooral eenige dagen laten drogen, niet in de zon, daarna oppotten in fijn zand. Als het callushuidje, dat zich tijdens het drogen van de snijwond gevormd heeft, eenigszins hard aanvoelt, kan men na het oppotten het zand direkt vochtig houden, anders 2 à 3 dagen wachten met water geven. Beworteling na 2 à 3 weken, een poosje later overplanten in het definitieve grondmengsel. Het stekken van Lithops en dergelijke planten, dat eigenlijk reeds in het begin van de vorige maand had moeten geschieden, heb ik met opzet achterwege gelaten. De meesten van ons hebben vermoedelijk nog geen veelhoofdige exemplaren, en het afsnijden van dergelijke hoofdjes moet met veel zorg geschieden.

omdat het groeipunt zoo laag ligt. Het behandelen van importplanten blijft achterwege, omdat de uitvoer uit Z. Afrika verboden is.

Goed doorgerijpte zaaddoozen van planten, die het vorige jaar gebloeid hebben en bestoven zijn, kunnen worden afgesneden. We kunnen hierbij opmerken, dat deze zaaddoozen of bloemresten nu ter zijde van het nieuwe bladpaar zitten.

F. SWÜSTE.

SUCCULENTEN OP DE FLORA 11 TE HEEMSTEDE.

Op de Flora 11, de tentoonstelling van Aalsmeersche cultures, trokken de inzendingen van de kweekers v a n Z ij v e r d e n en K. M a n t e 1 zeer de aandacht.

In het midden van de stand van den Heer van Zij ver den troonde een groote Melocactus, tegen een achtergrond van Phyllo's, Aloë's en Gasteria's, waarbij een fraaie Gasteria pulchra en Gasteria maculata, deze laatste met een groot aantal jonge planten op de oude bloemstengels. Mooi in knop was Epiphyllum Mackoyanum. Een veelkoppige Echinopsis en een groote Astrophytum ornatum werden zeer bewonderd, terwijl een bijzonder goed gegroeid geent exemplaar van Cereus flagelliformis wel den weg naar een verzameling zal vinden,

De firma K. M a n t e 1 exposeerde veel importen, zware planten Etus. Saglionis, een groote ongenaakbare Ferocactus acanthodes, een aardige veelkoppige Mam. Schiedeana, enorm groote oude cristatvormen van Mam. perbella en Ariocarpus retusus, en een uitgebreide collectie geënte cristaten.

Er waren bovendien een vijftigtal Euphorbia's; waarbij zeldzame soorten en veel verschillende Haworthia's, zooals Maughanii, limifolia, truncata en anderen, terwijl ook de Stapelia's nog een plaatsje gevonden hadden.

We misten op deze tentoonstelling de vele zaailingen en jonge stekplanten, die tegenwoordig in Aalsmeer in groot aantal gekweekt worden. Alleen had de Heer v a n Z ij v e r d e n van goedgegroeide jonge exemplaren Etus Leninghausii het woord Flora gevormd.

v. d. T.

 OP DEN UITKIJK.

Jubileum Fachgruppe für Kakteenkunde, Wien.

Bij gelegenheid van het tienjarig bestaan dezer vakgroep had de Gartenzeitung der Oostenr. Gartenbau-Gesellschaft haar Aprilnummer geheel aan de Succulenten gewijd. Een 16-tal fraaie foto's illustreren den veelzijdigen tekst, welke de volgende onderwerpen behandelt:

„Sukkulentenliebhabelei und ihre Wert (G. D. D.). „Schönbrunn's Sukkulenten-Sammlung” (Frans Matschkal) . „Notwendigkeit und Wert subtropische Sukkulenten-garten” (Prof. Dr. E. Werdermann) . „Die Sukkulenten-Sammlung der Wiener Universitätsgartens” (Prof. Dr. H. Cammerloher), „Kakteen forschungsreise 1925” (A. Frič), „Die Kultur der Gattung Conophytum” (Jozef Dluhy) , „Echinocereus tuberosus” (Rudolf Schmidt), „Leiden und Freuden des Kakteenliebhabers” (Oskar Schmid).

Wij wenschen onze Oosterijksche Zustervereniging een tweede tijdperk van grooten bloei toe. Weenen was sedert eeuwen de bakermat der succulentenliefhebberij, de Nederlander Carl Clusius, die van 1573— 1587 in Weenen vertoefde en later de leiding van den botanischen tuin te Leiden kreeg, heeft de liefde voor succulenten van Weenen naar ons land overgebracht. Deze oude gemeenschappelijke interesse voor succulenten in Oostenrijk en Nederland bestaat ook heden nog en moge in de toekomst steeds grooter en sterker worden!

G. D. D.

 EEN WETENSCHAPPELIJKE UITSPRAAK, AAN DE PRAKTIJK GETOETST.

In Kakteenkunde, jaargang 1934, blz. 17 en vervolgens, komt naar aanleiding van een vraag van U. K. in B. H., een antwoord voor, ondertekend Dr. T., waarvan ik de gedeeltelijke vertaling hier laat volgen.

Ieder lichaampje bij een Lithops stelt het einde van een tak voor. en heeft, in normale gevallen, in zijn binnenste een eind- en twee zijknoppen, welke voor de verdere groei noodig zijn. Komt de middelste knop tot bloei, wat meestal bij de grootere, rijpe lichaampjes het geval is, dan ontwikkelen zich na de „vervelperiode” de beide zijknoppen elk tot een nieuw bladpaar. Dit geldt ook, als de bloem in-

wendig verdort. Dat zijn dan de gevallen, waarbij uit één lichaampje zich twee nieuwe ontwikkelen. Is de eindknop (dus de middelste, Vert.) geen bloem, doch een bladaanleg, dan ontwikkelt zich meestal deze alleen, zoodat we dan slechts één nieuw bladpaar krijgen.

Hetgeen verder nog volgt, kan hier achterwege blijven, als niet ter zake doende.

Dit antwoord, hoewel eenigszins vaag, leek me zoo verbluffend, dat het de moeite waard was, de gegrondheid er van te controleeren. Gedurende den zomer van 1934 bloeiden bij mij vanaf ongeveer half Juni tot diep in November 128 *Lithopes*, verdeeld over ongeveer 25 soorten. Die er voor in aanmerking kwamen, werden bestoven, de overigen niet. In het vroege voorjaar van 1935 begon de nieuwe bladvorming vrijwel algemeen, en kon ik me al eenigszins een meening vormen. Nu de oude bladparen grootendeels zijn verdwenen, en de nieuw gevormde bladparen goed zichtbaar zijn, kan ik vaststellen, dat het antwoord van T i s c h e r op een dwaling berust. In vele gevallen gaat zijn conclusie wel op, maar het aantal *Lithopes*, waarbij na het bloeien slechts één nieuw bladpaar gevormd wordt, zoowel bij oude als jonge gebloeid hebbende planten, zoowel bij meerhoofdige als bij enkelhoofdige exemplaren, is van dien aard, dat dit wetenschappelijke antwoord van T i s c h e r, als van geen waarde, ter zijde gelegd moet worden. Bovendien zijn er meerdere *Lithops*soorten, zoowel in een jong, als in een oud stadium, aan te wijzen, waarbij, wanneer het bladpaar volgroeid is, spruitvorming aan de basis voordoet, hetzij een enkele of een dubbele spruit. Dan nog is het aantal gevallen van jonge *Lithopes*, waarbij dus van bloei nog geen sprake kan zijn, die zich bij de vervelperiode in tweeën splitsen, legio. De gedachtengang van T i s c h e r volgende, zouden we hier moeten onderstellen, dat de bloemknop in embryonalen vorm aanwezig is. Het is wel wat veel verlangd.

Een *Ophthalmophyllum Friedrichiae* gaf in October-November 1934 achtereenvolgens twee bloemen uit hetzelfde corpuscula. Nu bij de bladwisseling blijkt, dat dit eenhoofdige lichaam twee nieuwe hoofdjes geeft.

Ik vermoed, dat T i s c h e r zijn meening op een klein aantal planten heeft opgebouwd, waarbij toevalligerwijs na den bloei bij de vervelling twee nieuwe bladparen te voorschijn kwamen.

F. SWÜSTE.

VRAGENRUBRIEK.

De Heer v. d. B. te M. vraagt:

Zou het goed zijn, ter voorkoming van het groen worden der zaaiaarde de Cactus en Lithopszaden te bedekken met een dun laagje fijngemalen houtskool?

Antwoord.

Het bedekken der Cactus en Mesemzaden met fijn houtskoolpoeder, dat hier en daar, ook in buitenlandsche tijdschriften, wel eens wordt aanbevolen, moet ik U afraden. De proef heb ik jaren geleden genomen. Bij het vochtighouden der zaaiaarde verstikt de oppervlakte volkomen door het houtskoolpoeder; de aardoppervlakte verslijmt en in sommige gevallen had ik zelfs heftige schimmelwoeking.

U kunt beter vroeg zaaien: vooropgesteld, dat bij u voldoende warmte aanwezig is; de temperatuur in de huiskamer is heel geschikt, en wel vanaf half Februari tot half Maart. Gedurende dien tijd treedt nog geen algengroei op.

Ik weet niet of er bij u een duinwaterleiding is. Wanneer u regenwater moet gebruiken, verdient het aanbeveling dit water te koken. Regenwater maakt de aarde spoedig groen, evenals de toevoeging van te veel zand.

Denkt u er aan de fijngezeefde bladaarde, minstens acht dagen voor het zaaien, te stoomen, d.w.z. de aarde al roerend verhitten tot een temperatuur, die de rug van de hand nog juist verdragen kan. Na acht dagen heeft de bacteriewerking zich hersteld.

sw.

Vraag.

In *Succulenta* heb ik meermalen gelezen: „Gooi bij het verpotten de oude aarde niet weg, doch bewaar deze om ze 't volgend jaar weer met nieuwe aarde te vermengen, tenzij de aarde een blauwachtige grijswitte kleur heeft aangenomen. Zoudt u mij kunnen zeggen, hoe deze grijze kleur ontstaat of wat de oorzaak is? Ik zag het verschijnsel verleden jaar voor het eerst, bij een plant, die ik niet zelf had opgepot, doch in den pot cadeau had gekregen, ik heb dus geen enkele aanwijzing op welke wijze die vreemde kleur van de aarde kan zijn ontstaan.

Antwoord.

De blauwachtige grijswitte kleur duidt op de aanwezigheid van wortelluis, een der grootste vijanden van onze planten. Dit ongedierte scheidt een kalkachtige substantie af. De aarde is dan ook voor verdere cultuur ongeschikt. Het zal U duidelijk zijn, dat de plant, alvorens haar op te potten, terdege onderhanden genomen moet worden. Behandeling van het wortelgestel met een ontsmettingsmiddel (zie adv.-rubriek) is noodzakelijk.

BESTUURSMEEDEDELING.

Op 1 April j.l. heeft de Heer S. P. C. van R o m l i n d e het penningmeesterschap van Succulenta neergelegd, welke functie hij van 1 Jan. 1930 met groote nauwgezetheid heeft bekleed.

De uitbreiding van werkzaamheden in het bedrijf van den Heer v a n R o m u n d e, tengevolge van de crisismaatregelen is oorzaak, dat de Heer van R o m u n d e geen vrijen tijd meer beschikbaar heeft, zoodat hij genoodzaakt was als penningmeester van onze Vereeniging te bedanken.

Wij zijn den Heer v a n R o m u n d e grooten dank verschuldigd voor het vele werk, dat deze gedurende een vijftal jaren belangeloos voor Succulenta heeft verricht.

Het bestuur was zoo gelukkig den Heer B. T h. K r a b b e n d a m te Drumpt, een der oudste leden van Succulenta, bereid te vinden, het penningmeesterschap voorloopig waar te nemen.

**Nederlandsche Vereeniging van Vetplantenverzamelaars
„SUCCULENTA”.**

BEGROOTING VOOR 1935.

ONTVANGSTEN.

UITGAVEN.

Contributiën en extra bijdragen. <i>f</i> 2700.—	Drukkosten Maand- blad. <i>f</i> 1900.— Cliché's „ 100.— Expeditie. „ 250.— Bibliotheek „ 125.— Vergaderingen „ 75.— Onkosten Bestuur (verschotten) „ 150.— Propaganda „ 75.— Schrijfbehoeften. „ 25.—
<i>f</i> 2700.—	<i>f</i> 2700.—

Drumpt, April 1935.

De Penningmeester,

B. T H. K R A B B E N D A M.

~~~~~

INHOUD: Over het voorkomen van Acanthocereus pentagonus op Curaçao. — Het Leekenhoekje. — Behandeling van onze Mesems. — Succulenten op de Flora 11 te Heemstede. — Op den uitkijk. — Een wetenschappelijke uitspraak, aan de praktijk getoetst. — Vragenrubriek. — Boekbespreking. — Begrooting voor 1935.

~~~~~